

25. maj 1981

Hr. energiminister Poul Nielson,
Energi ministeriet,
Strandgade 29,
1401 Kbh. K.

I den energipolitiske debat er der i den seneste tid fremkommet synspunkter om mulighederne for på længere sigt at tilstræbe en mere ensartet pris på varmforsyning, navnlig til boligformål.

På et møde i Odense den 10. marts i år var borgmestre, rådmænd og udvalgsformænd fra de ovenfor nævnte kommuner enige om at understrege, at den kraftige energibesparende udbygning, der igennem en lang årrække er foregået i den kollektive varmforsyning, især kraft/varme, i deres byer, er sket på kommunalt initiativ og med betydeligt bidrag fra kommunernes borgere. Dette må ikke slås i stykker ved gennemførelse af en afgift af den ene eller den anden form.

Sådanne afgifter lægger op til en landsudligning, der vil svække borgernes og kommunernes incitament til fortsat udvikling på det energibesparende område.

For at fastholde disse energipolitiske synspunkter var mødedeltagerne enige om et fortsat samarbejde i de videre forhandlinger.

Mødedeltagerne var fuldt opmærksomme på, at hovedsynspunktet bag de gældende regler om prisfastsættelse på elforsyningsområdet og varmforsyningsområdet (henholdsvis elforsyningsloven og varmforsyningsloven) er, at man fra det offentlige ønsker en kontrol med de nævnte priser. For at gennemføre denne kontrol er der givet regler om prisfastsættelse, der kan lægges til grund ved kontrollens udøvelse. Det er på denne baggrund, at man på energiområdet ved prisfastsættelsen anvender omkostningsprincippet. Deltagerne er enige i, at en sådan offentlig kontrol er hensigtsmæssig, idet man dog samtidig ønsker at understrege, at det ved fastsættelse af den enkelte kommunes takster kan være rimeligt at tage særlige hensyn, f.eks. for så vidt angår dækning af finansieringen af anlægsudgifter. Elforsyningslovens prisbestemmelser muliggør således i højere grad end den hidtil gældende prislovgivning en hensyntagen til problemerne om finansieringen af de meget betydelige investeringer,

som skal foretages i elsektoren, og varmforsyningsloven åbner også mulighed herfor.

Som et specielt spørgsmål skal nævnes kontrollen med prisfastsættelse for enkelte produkter i forbunden produktion.

Danske Elværkers Forening har allerede i betænkning fra Kraft-Varme-udvalget i 1961 og senere i 1979 udarbejdet retningslinjer for fordeling af kraftvarmeværkers udgifter mellem el- og fjernvarmeproduktion.

Ovennævnte retningslinjer kan imidlertid næppe blive mere bindende end, at der i det enkelte tilfælde, beroende på en konkret forhandling mellem varmeleverandør (kraftværket) og varmeaftager (forsyningselskabet) må kunne aftales priser på kraftvarme. Sådanne aftaler er da også i vidt omfang indgået, og prisen har været afhængig af det konkrete projekts udformning.

Ved de indtil nu indgåede aftaler om levering af kraftvarme har der på grund af fordelingen ved samtidig produktion af el og varme kunnet opnås forholdsvis lave priser for forbrugerne, hvilket igen afspejler fordelene ved levering af fjernvarme baseret på kulfyring i urbaniserede områder.

Stærke energipolitiske hensyn taler for en bevaring og understøttelse af kraftvarmeafdelingen.

Ved fastlæggelse af priser på energiområdet må overvejes, hvilke energipolitiske hensyn der i givet fald skal varetages gennem prispolitikken.

Bærende energipolitiske hensyn må være, at varmepriserne så vidt muligt udtrykker omkostningerne ved forsyningen med varme fra en bestemt energikilde, samt at forbrugerne i en kommune stilles rimeligt ensartet, hvorved kommunens varmeplanlægning understøttes.

Deltagerne i mødet i Odense gør opmærksom på, at en eventuel indførelse af afgifter på varme fra kraftvarmeværker i de større byer med henblik på billiggørelse af f.eks. naturgasforsyning i spredte bebyggelser vil betyde en forvriddning af omkostningsstruktu-